

ikke nytte, at de Herrer sige Nei, thi det er en Sandhed, at Tiden har ført dette med sig ligesom saameget Andet. Jeg tror, altsaa, det er givet, at Brændevin er en Nødvendighedsartikel, som hører med til Livets Fornødenheder, og jeg tror ogsaa, at Brændevin kan være gavnlig, naar det bliver brugt med Maade, navnlig for en Arbeidsmand, som skal arbejde strengt. Han kan mange Gange komme til at gaa til sit Arbejde om Morgenens uden at have Andet med sig end noget tørt Brød og et lille Stykke Ost eller Sligt, og da han ofte er saa langt fra sit Hjem, at han ikke kan faae Andet, kan det være en Nødvendighed for ham at have en Snaps, naar han skal spise sit tørre Brød. Jeg tror, dette er nødvendigt, og Ingen kan sige, at det er urimeligt. Ved at paalægge en højere Afgift paa Brændevin vilde vi altsaa komme til at ramme den fattige Arbejder, og navnlig dem, som skulle arbejde paa egen Kost, men i Serdeleshed vil det blive Mellemklassen af Befolkningen, som vil komme til at betale omtrent hele Forhøielsen af denne Skat, hvortilmod de store Arbeidsgivere, Herremændene, ikke ville blive ramte saa meget af denne Skat, thi den største Del af det Slags Føll have Arbejdere, som arbejde paa Akkord, eller ogsaa Dagleiere, og de faae ingen Kost hos Arbeidsgiveren, hvortilmod det Omvendte er Tilfældet med de Arbejdere, som arbejde hos Bønderne, og det er blevet en Skik, at de skulle have Brændevin til deres Mad. Det kan ikke hjælpe, at man vil sige: Du kan lade være at give Dine Arbejdere Brændevin; det holder ikke Skik, thi der er et gammelt Ordsprog, som siger: Enten Skik følge eller Land fly, og naar en Arbeidsgiver ikke vil følge denne Skik i en Egn, hvor Arbejderne i Almindelighed faae Brændevin til deres Mad, er jeg vis paa, at han ikke vil blive godt lidt af Arbejderne, ja, jeg tør næsten sige, at det ved en eller anden Leilighed mangen Gang vil blive svært for ham at faae Arbejdere; maaffe vil han endog neppe kunne nær sig der i Egnen. Jeg mener altsaa, at denne Lov er uretfærdig og ubillig overfor en vis Del af Befolkningen, og derfor vil jeg stemme imod den.

Jagd: Den ærede sidste Taler frematte det Spørgsmaal, hvem denne Skat kom til at hvile paa. Jeg tror, at dette kan besvares fuldstændig korrekt saaledes: paa dem, som drikke Brændevin, og det i samme Forhold, hvori de nyde det. (Modsigelse). So! andet Svar kan ikke gives, og det er et Punkt, hvorpaa vi maa fæste Opmærksomheden. Det er ikke en Skat, som lægges paa den fattige Mand, men en Skat, som lægges paa Brændevinen, og ingen Mand kommer til at betale denne Skat, fordi han er fattig, men fordi han drikker Brændevin. Vil man opstille den Sætning, at Brændevin er en Nødvendighedsartikel, saa vil en saadan Sætning kunne komme til Anvendelse paa mange Steder, hvor man ikke aner det, thi man kan sige om Vin og Tobak og mange andre Luxusartikler, at de ere blevne Nødvendighedsartikler for Enhver, som har vænnet sig dertil. Et er det, om Brændevin er en virkelig Nødvendighedsartikel, og et andet Spørgsmaal er, om det er en Slags Nødvendighedsartikel, som man skal lette Afgangen til; men jeg tror, at jeg fuldkommen rolig kan sige, at Enhver af os med frelst Samvittighed kan bære den Ulykke, som vi tilføie den fattige Befolkning ved at vanskeligjøre den Afgangen til Brændevin. Der næst maa vi vel huske paa, at Afgiften kun forhøies i en ganske ubetydelig Grad, og derfor har det ikke noget som helst Afkrækkende for mig at stemme for Loven, selv om Følgen skulle blive, at den Del af Befolkningen, hvis Skattebyrde vi ganske vist ere opfordrede til at lette saa meget som muligt, kommer til at bære en noget større Andel af denne Byrde end maaffe den mere velhavende Del af Befolkningen. Endelig maa vi ikke glemme, hvad den høitærede Minister en Gang i Dag har udtalt, at vi ikke kunne flyde fra os enhver som helst Leilighed, hvor Ministeren forlanger en Skat. Der lægges ved denne Lov ikke paa den fattige Befolkning nogen Skat, som i Virkeligheden kan blive en trykkende Byrde. Det er et Hovedpunkt, hvorpaa vi maa fæste Opmærksomheden, at det staar i Enhvers Magt at formindste denne Byrde saa meget, han lyfter. Kun hvor Brændevinen nydes til Umaade, vil denne Forhøielse kunne blive